

CIUTATS PERDUDES

Giles Laroche

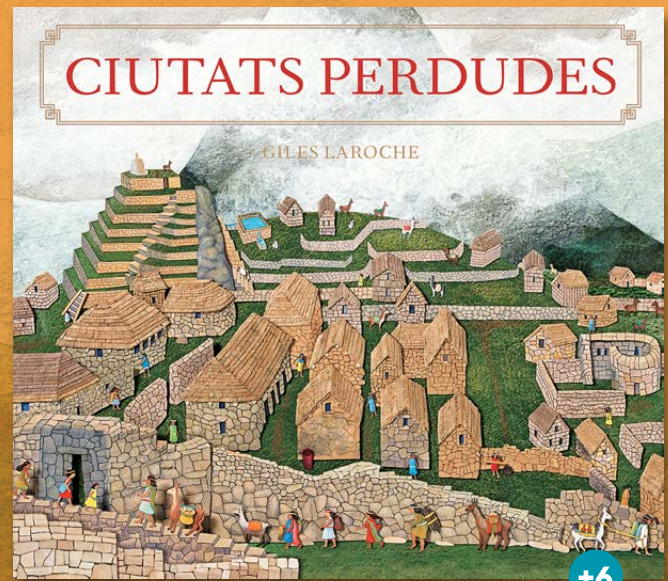
Traducció de Susana Tornero

ÀLBUMS IL·LUSTRATS ▶ COM I PER QUÈ

Temes: arquitectura, geografia, història

ISBN 978-84-261-4722-6
1a edició, maig del 2021
Cartoné, 30,5 x 26,5 cm, 40 pàg.
Preu: 14,42 / 15 € IVA inclòs

Ciudades perdidas (CASTELLANO)
ISBN 978-84-261-4721-9

Sinopsi

Als cims més alts o en illes llunyanes, vora deserts, rius o mars..., temps enrere van prosperar antigues ciutats. Algunes formaven part de grans imperis; d'altres eren petites i independents. Moltes van perdurar durant segles, fins i tot mil·lennis, i van experimentar grans canvis fins que van acabar desapareixent. Però a les ruïnes dels seus edificis i monuments podem trobar pistes sobre el seu passat.

Qui vivia en aquelles ciutats? Per què les van construir tal com són? Per què les ciutats es van perdre en l'oblit? I qui les va retrobar?

Sobre el llibre

La resolució d'aquests antics misteris comença amb una senzilla pregunta: Com era la vida abans? Moltes de les ciutats que es recorren en aquest llibre van caure en l'oblit. Però les seves ruïnes poden donar-nos pistes sobre el passat i les extraordinàries vides dels seus habitants.

Les belles il·lustracions en relleu, creades magistralment amb capes de paper retallat, conviden a caminar per aquestes antigues ciutats i passar un dia fascinant en la pell de les persones que van viure allí milers d'anys enrere.

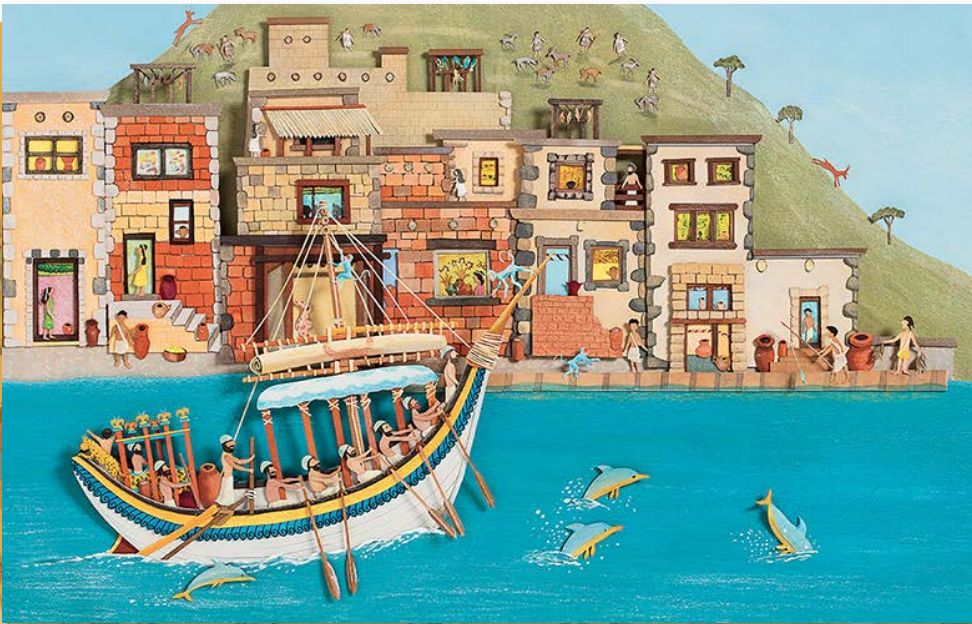
Giles Laroche

És un geni de les escultures de paper en relleu. Captura històries de la història de les quals no existeixen fotografies i les conta amb tot detall. La inspiració per a crear aquest llibre li va venir després de visitar Akrotiri, a Grècia, i contemplar el seu enorme cràter. Autor de nombrosos llibres, és el creador d'un art únic que proporciona a cada pàgina una profunda qualitat sensorial. Els crítics han qualificat el seu art de «realment impressionant», «increïblement bo» i «espectacle visual». Viu a Salem, Massachusetts.

Enllaç d'interès

➔ [Web de Giles Laroche](#)

AKROTIRI, A L'ILLA DE THERA

Si haguessis viscut a Akrotiri, podries haver anat en vaixell fins a les illes properes per comprar i vendre terrissa, cines de metall, teles, i fins i tot un mic blau de mascota. La teva casa de tres plantes al vessant del cim volcànic estaria decorada amb mobles i ceràmica confeccionats per família i amics, i les habitacions, amb frescs (pintures murals) d'artistes locals.

LLOC: Illa de Thera (coneguda com a Santorini) a la mar Egea, Grècia.

QUI HI VIUVA? Amb els minoics, antecessors dels antics grecs, Thera era una important parada comercial entre les illes de Creta i Xipre. Els minoics eren artistes de gran talent, tenien un llenguatge escrit, i els seus reis, a diferència de babilonis i egipcis, compartien la seva riquesa amb els ciutadans d'Akrotiri. També van ser dels primers en tenir algun corrent a les seves cases, tant freda com calenta.

COM ES VA PERDRE? On abans hi havia una gran muntanya, avui hi ha un port gegant on fondrien els vaixells. Qui va passar? Després de 500 anys de prosperitat, la civilització minoica de Thera va desaparèixer de sobte el 1627 AC, quan la muntanya va esclatar amb una de les erupcions volcàniques més grans que es coneix. El centre

de l'illa es va convertir en un cràter ple d'aigua, i el poble d'Akrotiri va quedar enterrat sota les cendres.

QUI LA VA TROBAR? El 1967, després d'un segle d'excavacions arqueològiques continuades, finalment Akrotiri i les seves cases amb pintures murals van ser descobertes. Com que no es van trobar gaires objectes personals, es creu que els seus habitants van tenir alguna acció d'evacuació i, abundantment, van poder escapar.

RAPA NUI O ILLA DE PASQUA

Si haguessis viscut en aquesta illa remot a tropical a més de 1.600 km del continent, els teus pares haurien estat entre els talladors que van ajudar a esculpir les gairebé 100 figures gegantines que dominen el paisatge. Mirant cap al centre de l'illa, d'esquena a l'oceà, aquestes estàtues de pedra amb ulls incrustats de corall brillant, els moai (del rapanui Moai Aringa Ora, «rostres vius dels avantpassats»), semblen vigilar els poblers, tret de 8, que dirigeixen la seva mirada atenta cap al mar embruixat.

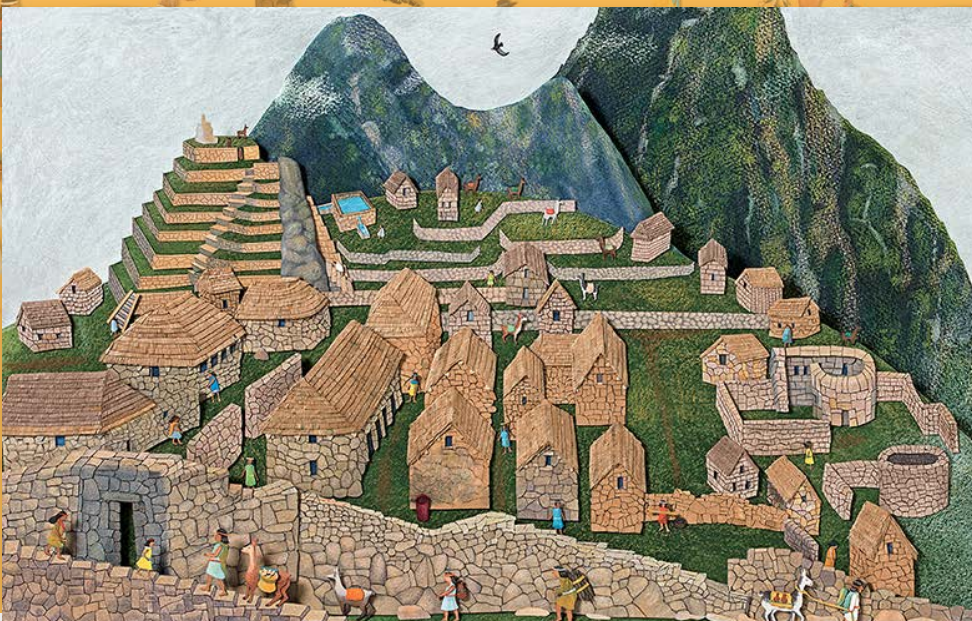
LLOC: Pertanyent a Xile, Rapa Nui, també anomenada illa de Pasqua, és un puntet remot de l'oceà Pacífic, a 3.200 quilòmetres de Xile i a més de 1.600 quilòmetres de l'illa habitada més propera.

QUI HI VIUVA? Els seus habitants provenen dels rapanui, un poble originari de la Polinèsia que va descobrir l'illa de Pasqua entre el 700 i el 1100, on van arribar en canoes de doble casc fetes a mà, tot remant d'una illa distant a una altra a través de l'immens oceà Pacífic.

COM ES VA PERDRE? En arribar als 15.000 habitants l'any 1600, la població es va reduir dràsticament degut a l'allament, l'erosió del sòl i la pandia de la pesta, que va afectar la producció de canyes i embarcacions. A més, el pillatge i l'exploració dels exploradors estrangers, aprofitant la introducció de malalties, van reduir la població fins al punt que el motiu de la construcció dels moai va caure en l'oblit.

QUI LA VA TROBAR? L'illa de Pasqua no té cap port natural, i fondejar és fort, de manera que l'arribada en vaixell era molt traidora i les visites, poc freqüents. El primer albirament documentat de l'illa va tenir lloc el diumenge de Pasqua de 1722: va ser un explorador holandès que va rebrotar Rapa Nui com a illa de Pasqua després d'una breu estada.

QUIN MISTERI AMAGA? Per què es van construir els moai? A qui representen? Tenien un cos més que un tros? Com es van moure des de la pedrera i els van transportar durant quilòmetres per tota l'illa?

MACHU PICCHU

Com seria viure gairebé a tocar dels núvols, en una ciutat enfilada en terrasses al cim d'una muntanya? Podries anar a cavall de la llama de la teva família i pujar les escales de granit de la ciutat, contemplar les fonts curules d'aigua i veure com corre pels aqüeductes de pedra; i per sopar, un equip de corredors us duria paix fresc de l'oceà Pacífic, a centenars de quilòmetres de distància.

LLOC: La ubicació de Machu Picchu, a més de 2.400 metres d'altitud, es troba entre dos cims de la serralada dels Andes, al Perú.

QUI HI VIUVA? Els inques, un petit poble que habitava a Perú, prop de Cusco, en pocs segles va créixer fins a formar un gran imperi que abregava milers de quilòmetres al llarg de la costa del Pacífic d'Amèrica del Sud, connectat a la capital, Cusco, per mitjà de carreteres empedrades. I així que els inques no tenien vehicles de rodes! El 1436, l'emperador va ordenar la construcció d'una residència real al cim del Machu Picchu, per estar més a prop del déu del sol. Governant des d'aquest altitud triat del sol, vivien en la casa més gran, mentre que servents, jardiners i artesans vivien a les cases més petites del voltant.

COM ES VA PERDRE? Les armes de pedra inques no van poder competir amb la pallosa, les armadures i els cavalls dels espanyols. La part de la captura del seu emperador, l'imperi inca va caure ràpidament, tant, que els espanyols mai no van descobrir el distant Machu Picchu, que finalment fou abandonat.

QUI LA VA TROBAR? El 1911, l'explorador americà Hiram Bingham va pujar al Machu Picchu per un senderó repatat de la selva, seguint els rumors sobre una «ciutat perduda». Prop del cim va compartir el cim amb una família que construïa antigues terrasses de pedra, i el pagès li va dir al seu fill de vuit anys, Pablo, que conduís a Bingham fins al cim. Després de pujar de terrassa en terrassa, com si fossin grans d'una escala gegantina, Bingham es va quedar bocabadat en trobar-se al davant uns edificis construïts amb blocs de pedra irregulars que encaixaven com les peces d'un enorme trencaclosques.

QUIN MISTERI AMAGA? Les enormes pedres de construcció dels inques estaven perfectament encaixades sense morter fins i tot en cas de terratrèmols. Les pedres fan sòls i sempre encaixen i s'ajusten a caure exactament al mateix lloc. Com van aconseguir els inques tanta precisió sense eines de metall?